

Willets.

Kui sa waña tuttawat teed, mis sa jo mõñi-kord eddasä ja taggasä olled läinud, jälle kord käimas olled, kül tõusewad sul ses ja teises kohhas mõnnedki mõtted inge ette. Ütleb kül üks: „Wata poeg, siin tulleb foht, kus mulle kahjust kassu kaswas. Ollin Aegwido kõrtsis kahhe kolmega koos, sõin udduse ilma pârrast eßimese, teise pâ wallo pârrast, kolmandama teiste kahhe seltsiks ja mõne weel peale, et kül sai. Kõrtsumees aitas wankrile ja waña kõrvike olli nüüd mo iho ja inge ißand. Siin parremat kât pöllul olli rukkis pâid teggemas ja kõrvike lippas sisse. Tulliwad Peipsetag-gused ja ostiwad obbose ilma innata ärra; pöllo perremees leidis mind ommiku weel wankris maggawat, wilja ümberringi ärra sôdud ja tallatud — maksa! Agga mis wiin kullutas, piddi wiin jälle kätte tassuma. Ei olle sest aeast õhkugi suhhu tulnud ja jubba kahhi kumneworra parrandatud. Dia pois ennast Aegwido ja temä fibbeda eest.” — Teisel tõuseb teises kohhas teine mâlestus. „Ennâe poeoke, siin tulleb kiwvi wasto, kus kolme aasta eest sandike istus. Ta küssis: „Kudda perremees tühjalt linna lähhed?” Minâ wastasin Traasto ja otsisin taskust kop-pikat. Agga sandike tõusis kiwvi otsast üllesse ja ütles: wõi nõnda! ja lõi feppiga sõri et wuhhis; mârrake kargas püstti, pôras ümber

ja wallas tuhhat nelja taggasä, ei aitand üüdmine ei piddamine, funni walges wahhus õue wârrawa ette seisma jâi. Olle terwe, sandike, Jumal sind õnnistago, kus sa kâid ja ingad.”

Nõnda on ka ello te peal mõñigi tâht-pââw ja tund, mis aastati taggasä tulles mittu mõtteid kasa wõttab ja inge silma ette lahti lautab. Üks ütleb: „Tâna on miño sündimise pââw — jâlle aasta wañem. Jumal olgo tâñatud, Ta andis terwist, leiba ja servet, rahhu ja rõemu. Tahhan siis oma poolt ka pûda Jumala mele järrele ellada, et ta selle tullewa aasta ka armuga eddasä aitaks.” — Ütleb teine: „Waña morike! tullewäl pûhhapâwal 25 aastat tâis, et õnnelikus abbiellus koos ellame; Jumal on meid igga wisi õnnistanud, tahhame Temä tâñuks ka waeste peale mõelda.” — Ja nõnda on iggal inimesel tâht-pâwad ja tunnid. Agga weel enam tulleb neid kokku selle pârrast, et âbbausk mõne pâwa ehk ð liig mustaks, teise jâlle walgeks teeb. Kül on mõñigi ð, kus inimene enam kui teisel aeal nukka ja tonta ja wirastusi kardab ja oma kartuses siis ka näeb.

* * *

Ühhe ue aasta kesk südda-ð aeal watas üks waña willets rauk urtsiko afnast wâlja. Ta watas mele argusega üllesse, kus taewa lautuses Jumala tâhhed sirrasiwad, ta watas mahha, kus lumi kui koolja linâ nurmed ja metsad kattis. Norus olli jo ammugi mõda,